

Hetzen mod politiet kender ingen grænser. Nu skal der sås tvivl om domstolsinstitutionen, og der skal sås tvivl om Justitsministeriet. Det er ikke nyt for os, at venstrefløjen vil gøre alt for at undergrave befolkningens tillid til disse institutioner.

Men for at tage fat på det faktuelle: Først må vi naturligvis gøre os klart, om der overhovedet er grund til at have denne debat om ændring af Justitsministeriets ressortområde. Rent teoretisk kan der være et problem i forhold til magtens tredeling, men dette problem har vi faktisk haft siden sidste århundrede.

Hvis grundloven skulle tages for pålydende, skulle domstolene i realiteten intet have hverken med den lovgivende eller den udøvende magt at gøre.

Det er selvfølgelig også et problem, hvis det lykkes at få svækket befolkningens tillid til domstolene, men er diskussionen her i virkeligheden ikke teoretisk? Der har mig bekendt ikke indtil dato været rejst sager, som har betvivlet domstolenes uafhængighed.

Derfor må man helt overordnet stille sig selv det spørgsmål, om denne debat overhovedet har noget at gøre med de problemer, der diskuteres. Er det spørgsmålet om magtens tredeling, forespørgerne ønsker at debattere, eller er det, det i virkeligheden drejer sig om, at man ønsker at få Justitsministeriets indflydelse begrænset?

Der har løbende været debat om, hvorvidt det er betryggende, at både domstole, politi og anklagemyndighed ligger under samme ministerium. Derudover har mulighederne for at flytte enten domstolene, anklagemyndigheden eller politiet væk fra Justitsministeriet også været diskuteret.

Det hævdes fra nogle sider, at befolkningen ikke har tillid til systemet, som opfattes som sammenspist, fordi dommere og anklagere for det meste rekrutteres fra Justitsministeriet. Spørgsmålet er så, om domstolene kan placeres på en mere hensigtsmæssig måde, som giver dem en større uafhængighed, og om der i det hele taget er grund til dette.

Det har været fremme i debatten, at domstolene kunne placeres under statsministeren, og det har også været fremme i dagspressen, at det muligvis er et forslag, som det nedsatte Domstolsudvalg vil komme med, når udvalgets betænkning foreligger i maj måned.

Hvis man taler om domstolenes uafhængighed, er der ikke noget holdepunkt for, at domstolene vil blive mere uafhængige af at referere

til statsministeren frem for justitsministeren; tværtimod er Danmarks statsminister den suverænt mest magtfulde minister.

At overflytte domstolene til Statsministeriet har den fordel, kan man sige, at domstolene kommer over i et andet ministerium end det, der varetager politi og anklagemyndighed. Imidlertid vil det være meget problematisk, at statsministeren skulle være ressortminister for domstolene. Det ville i det daglige politiske arbejde betyde, at det ville være statsministeren og ikke justitsministeren, der skulle stille i samråd om forskellige sager og besvare spørgsmål fra folketingsmedlemmerne om alverdens ting og sager, som vi i dag kender det fra arbejdet i Retsudvalget.

At statsministeren skulle bruge tid og kræfter på at besvare spørgsmål om sagsbehandlingstider ved domstolene, tinglysningssafgifter og spørgsmål om hytteture i Norge el.lign. ville være helt absurd.

Vi skal værne om princippet, at landets leder har den overordnede ledelse. Sådant har det været i mange år, og sådan skal det også være fremover. Statsministeren skal simpelt hen ikke bruge sin tid på detailspørgsmål, men på de overordnede spørgsmål. Tanken om at placere domstolene under statsministeren afvises derfor af Det Konservative Folkeparti.

Der har også været debatteret en anden mulighed, nemlig at domstolene kunne underlægges Folketinget. Det kunne gøres på mange måder, men det rejser det ene og vigtige spørgsmål: Vil det gøre domstolene mere uafhængige? Mit svar til det er: Nej, domstolene vil ikke blive mere uafhængige, og det grundlæggende spørgsmål om magtens tredeling vil jo heller ikke blive løst, hvis man gør det.

Jeg kunne heller ikke forestille mig, at hverken borgere eller for den sags skyld dommere ville sætte pris på, at domstolene ville blive kastet ind i det politiske system med vekslende politiske strømninger. Der er heller ikke tale om et enkelt organ i en struktur som f.eks. Folketingets Ombudsmand eller statsrevisorerne, som statsministeren også var inde på, som i dag er undergivet Folketinget. Folketingets opgave er at lovgive og ikke at administrere, og derfor virker den løsningsmodel selvfølgelig heller ikke hensigtsmæssig.

Så er der en tredje mulighed, som ikke har været diskuteret, nemlig en fuldstændig uafhængig og selvfinansierende domstolsmyndighed finansieret af retsafgifter, som domstolene